

Miksi heitin ensimmäisen lautasen?

Asan takahuone perjantaina 14.03.2009 on täynnä opaakin kulttuurivallankumouksen häiriintyneellä tavalla estotonta virtaa.

Oletan edelleen, näissäkin privaateissa jälkilöylyissä, että nämä kolmen käden sormilla laskettavat neon-auraiset androgyynit taiteen sekatyöläiset samoilla bommattua, perseveroivaa nostetta todistavilla lauteilla eivät voi olla liian väärässä.

Tänä iltana Suomen Tavastialla: Ismo Alanko ylikypsiin tahtilajeihinsa sokeutuneine hoveineen on mesmeroitu tanssimaan peter pan-sukupolvemme maanisdepressiivisen viiden soinnun kazoo-pillin tahtiin.

Vieraita virtaa jatkuvalla syötöllä kulmain takaa, huumatun takahuoneportsarin löysän neulansilmän läpi, oudoilta mantereilta. Kaikilla erityisen paljon unohdettavaa.

*Tänään urhot antautuvat,
tänään neitseet antavat...
ja poliisit paskaa niskaansa
enemmän kuin vessanpönttö
saavat!*

*Ja Babylon kaatuu nekrofiliaansa.
Ja Babylon kaatuu nekrofiliaansa...*

...jatkuu takahuoneen perimmäi-

sestä, turkkilaisen liiman tuoksuista nurkasta spontaanin ladattu röyhkeä yksilön keväthuuto.

Keväthuutaja todetaan loungessa hetkessä vapaaksi sieluksi, jolla on vielä pitkä polku dualismeista vapaaksi runonlaulajaksi. Hänen annettakoon olla ja sanotaan hyvästi.

Siirryn venäläistä, liian irtonaista romaanihenkilöä herkkävireisesti parodioivan ystäväni kanssa usein niin huumorintajuttoman Helsingin kaduille.

Yhtäkkiä muistamme: tänään päivällähän Tapahtui mielikuvituksellinen paraati yliopistolakimuutosta vastaan.

Paraati, josta ehdimme nähdä vain vallankäytön välineille mestaroituja uutiskatsauksia. Vieläkö Se Jatkuu?!

Totean olevani Helsingin Yliopiston päärakennuksen ruokalan kupeessa aamuneljältä. Se on hauskaa.

JA kuitenkin jo toisella hengenveldolla totean valittavaan, fadomaiseen sävyyn, että valittavan usein ensimmäiset havainnot paikoista, kaupungeista ja tilanteista vain syvenevät samaan suuntaan jossa ne ovat tunnelmallisen alkunsa saaneet.

En vielä havaitse yhtäkään elävän taistelun, kukkean vasta-ajattelun tai mustan blokin kulttuurillisia tunnus-

merkkejä. Vain väsynyt Nightwish-Tuomas -pastišsi tulkitsee aulassa Hendrixin ”Little Wingiä”.

Tunnen: ristiriitaa, munatonta vihaa.

Samanaikaisesti kuitenkin totean vajoavani itsetiedottomasti syvemälle kohti sitä pistettä, missä uutta- luova eläimellinen hybris syntyy.

Isäni muuan 80-luvun toisen aikakavyöhykkeen kesäolympialaisten aikana mantraama *Vallankumoukset nyt vaan syntyvät öisin, poikani* -slogan palaa, herää ja sykkii takarivossa. Katson ympärilleni.

Yliopisto on laaja, antiikkisen koossa, kuin tehty modernistipantterien viiltoja varten. Muistan, että päiväsaika on vain SDP:n tulevien puheenjohtajien kestoahmyistä paraatiaikaa.

Musiikkia lännestä, kuljen kohti stimulanssia.

Kuljettuani tarpeeksi näen horisontissani, että joku puheenjohtajakandidaatti soittaa Maciltään sivistyneitä indie-levyjä ”vallatussa” ruokasalissa. Varjoisalle sivulle, puheenjohtajan taakse, on tosin superliimattu musta lippu, se lienee Idistä hehkuvan uhman symboli.

Edessä kolme väsyneesti tanssivaa nuorta negatiivista nihilistiä. Tanssisalin varjoissa noin viisi sammumispisteistä seinäruusua Suomen

eri maakunnista. Kuin ala-asteen discon ja bretagnelaisen kaneihin erikoistuneen lihakaupan väkivalta olisi tungettu samaan pakkojuhliivaan tilaan. Vähemmällä seksuaaliviritteillä, toki.

”Missä on tämän ruokasalin... Rehevä KOMIIKKA?!”

”... tai iloinen kehollinen silpominen, utooppinen genitaalihinkkailu tuntemattomien jumalien rai-vostuttamiseksi”, koitan katsoa näitä muutamia vallankumouksellisia silmiin.

Apaattisempi ”meininki” täällä Helsingin Yliopiston ruokaladiskossa on kuin tänään ohittamani Seduloiden jonoissa. Saati sitten Seduloiden syövereissä, kokoomuslaisen valppaan kokaiinitoivon täyttämässä kyseenalaistamattomuusorgioissa.

Katse pois tanssijoista, sisin on yhä kuitenkin pelkkää eläintä.

Nappaan pinon pikkulautasia ruokaladiskon astianpesukoneenhoh-tavasta pinosta, jossa ne jonottavat seuraavaa strukturoitua yliopisto-päivää, sen jonottajia tärisevine anti-depressanttipumpattuine YTHS-kätösineen.

Ja kävelen vain, ihan näin viattomasti pino lautasia käsissään, vaatteet ja kaikki päällä, mieli vinossa.

Koen olevani ihan valmis.

Ykskaksniksnaks heitän kaksi lautasta kohti keittiön kiillotusvahasta kuluneita salaattikaappeja. Lautaset räjähtävät vasten salaatinsuoja-pleksejä arabiamikrosiruiksi. Nautin tästä privaattista vallankumouksesta kuin kiusattu Bressonin muuli kuolemastaan.

Ja masentavat salaattikaapit kerjäävät selkeästi lisää. Niiden shintolainen sielu on masokistinen, sanookaa meidän sanoneen.

Ruokasalidiscosta herkkä puheenjohtajan huuto: ”Hei mitävittua täällä tapahtuu?!”

Me juostaan jo ylös... (”Ei yössä oteta vastuuta ... Sinutkin on siellä siitetty”, kuten isäni jatkoi.)

Yliopiston toisessa kerroksessa istuvat tähän tilaisuuteen palkatut elegantit, vanhat vartijat (kafkamainen olisi laiskasti ja psykologiattomasti lohkaistu heistä) vaikuttavat olevan hyvin leppoisalla päällä. Ainoat, joilla on tänä yönä rento, legitiimi positio naureskella sukupolvemme hampaattomuudelle.

Soitan heille improvisoidun toisen kerroksen laulun nelikieliselä

”Tämä vapaus oli epäaitoa, ainoastaan kieltävää”

Saksan kohtalon äärimmäisen hädän hetkellä syntyy saksalaisten yliopisto-opiskelijoiden päättäväisestä taistelusta tahto tavoittaa yliopiston olemus. Tämä tahto on tosi, kun saksalaiset opiskelijat uuden yliopistolain kautta asettavat itselleen lain ja siten vasta rajaavat olemuksensa. Lain asettaminen itselleen on suurinta vapautta. Ylistetty ’akateeminen vapaus’ ajetaan pois saksalaisista yliopistoista, koska tämä vapaus oli epäaitoa, ainoastaan kieltävää. Se merkitsi ensisijaisesti huolettomuutta, tavoitteiden ja taipumusten mielivaltaisuutta, tekemisen ja tekemättä jättämisen sitoutumattomuutta. Saksalaisen opiskelijan vapauden käsite palautetaan nyt totuuteensa. Saksalaisten opiskelijoiden tulevat sitoumukset ja tehtävät syntyvät tästä totuudesta. Ensimmäinen sitoumus annetaan kansakunnalle. Se velvoittaa kantamaan taakkaa ja ottamaan osaa kansan kaikkien jäsenten ja kerrosten vaikeuksiin, pyrkimyksiin ja taitoihin. Tämä sitoumus luodaan heti ja juurrutetaan opiskelijoiden elämään *työpalveluna*. Toinen sitoumus annetaan kansan kohtalolle ja kunnialle muiden kansakuntien joukossa. Se

edellyttää tiedossa ja taidossa saavutettua ja kurrilla koulittua valmiutta antaa kaikkensa. Tämä sitoumus kattaa ja täyttää vastaisuudessa koko opiskelijoiden olemassaolon *asepalveluksena*. Kolmanneksi opiskelijat sitoutuvat Saksan kansan henkiseen tehtävään. [...] Kansa vaatii itseltään ja itselleen johtajat ja kaitsijat, joilla on korkeimman, laajimman ja rikkaimman tiedon ankarin kirkkaus. Opiskeleva nuoriso, joka on varhain kasvanut miehisyteen ja ulottaa tahtonsa kansan kohtalon tulevaisuuteen, pakottaa itsensä perustojaan myöten tämän tiedon palvelukseen. He eivät salli *tietopalveluksen* olevan vain sokeaa ja nopeaa valmistautumista ’hyvään’ ammattiin.

Martin Heidegger, *Die Selbstbehauptung der deutschen Universität*. 27. toukokuuta 1937.

Suomentanut Tere Vadén

Gesamtausgabe, Band 16. *Reden und andere Zeugnisse eines Lebensweges*. Toim. H. Heidegger. Klostermann, Frankfurt/M. 2000.

landolallani ja he hytisevät ilosta kuin tshökkiläiset pahvianimaatiohahmopyhänjäänteet.

Meillä on hyvin inspiroituneet välit näiden herrojen kanssa! Yhteys ei ota loppuakseen!

MUTTA:

Herätetty Aktivistityttö Kaappien Takaa: Saatana, minulla on migreeni! Musiikin paikka on alakerrassa, ruokasalissa! Painukaa vittuun täältä, että minä saan unta!

Minä: Ruokasali on ilmeisesti se paikka, jossa juuri kävin ja jota luulin hautuumaaksi?

H A K T: Painu helvettiin! Meillä kaikilla on töitä huomenna.

M: Eikö tämä ollut ja ole vallankumous? Yksi, ainoa kaikenmuuttava Hetki universumissa, Suomessakin, joka kääntää kaikki tuulet?

H A K T: Työ vallankumouksen puolesta jatkuu huomenna heti aamusta ryhmätöin ja keskustelupiirein. Lukekaa aikataulu ala-aulasta. Menkää nyt tekin. Lepäämään tai alakertaan tai jotain.

M : Mutta kun niin haluaisin vielä heittää tuon ison peruspöydän tai muun suunnatonta subjektiivista yhteiskunnallista pettymystäni inkarnoivan objektin Rehtorin kanslian oven lasin läpi? Se himoitsee sitä! Ja se sijaitsee Sinun kerroksessasi. Aktio tulee aiheuttamaan vain pienen äänipiikin. Olisiko tämä mitenkään mahdollista ennen kuin Sinä vaivut ansaittuun R.E.M. -uneesi?

H A K T: (surullisen, kiusatun elefantin katse) EI.

*

Pienissä raahautuvissa melankolioissa lupsakoiden vartijoiden ohi kolmanteen kerrokseen. Loput lautaset seinään jonkun patriarkan patsaan viereen. Semisti peruskilinä. Ei pahastuta vartijoita. Mutta alhaalta vastaheränneiden lesboveegaanien partio (ilmeisesti unisen migreenifeministin hälyttämä) minuutissa Meitä estämään, meitä läksyttämään (huomenna töitä ja Te ette selkeästi tiedä, että tämä vallankumous ei ole missään nimessä kehollista, tuhoavaa tai karnevalistista tai mitään siltä väliltä mitä Teillä on mielessä, koska MeidänJoidenkin täytyy todellakin määrätä siitä miten tämä yhteiskunnallinen muutos organisoituu, koska me olemme Lesboveegaanipartio.)

Molemmipuolista, harlekiinikirjamaista Häpeää ja tunnetta että ei kohdata ja joitain turhia nimeämättömiä autistisia ajatuksia kuten ”Ensin puuro, sitten Leikki”.

Alas, alas ala ja istu taas sen Nightwish-kopion viereen nauttimaan vapaudestasi.

Ja vanno luennoilla rakkauttasi Heideggeriin äläkä tee oikeasti yhtään mitään.

*

Soitetaan kuitenkin vielä tämän vaikean tunnemassan päälle sutuinen balladi, toisiamme todellisuudessa aina ajoittain ymmärtämättömät kehottomuuteen kasvaneet suomalaiset tytöt ja pojat!

Sävelletään siitä puhdistavalla tavalla traagisempi kuin mikään leipäjono tai minkään suomalaisen liian helpolla päässeen sukupolviteatterin yritys kuvata näitä olosuhteita.

Puristetaan siitä tänä iltana tällä väleissämme koko ikämme muhineella lellityllä vihalla mehukkaampi kuin radikaalin performanssitaiteen ja rullaavien kansainvälisten suhteiden välinen muka-poliittinen -yhteys.

Arjen kuvitelma kohti oikeasti toimivaa paragardea:

Me elintason liiassa päivänpaisteissa sokaistuneet: vedotaan todellisen KANSAKUNNAN TAKAHUONEEN, virittämiseksi Uuden Musiikkitalon g-pisteeseen.

Ihan vaan, jotta me voimme liukua sinne, kaiken tunnetun, näytellyn tai aidosti välimuotoisenkin uhman ja alistuneisuutemme keskellä.

Tämä kaikki!

Ilman ajanvarausta!

Jotta repisimme rakkauttasi ilman genrejä toisiltamme pahat silmät ja korvat päästä Asan uuden levyn tahtiin.

Ossi Koskelainen